

CASSANDRA A VERANDÁN

KOPECZKY LASZLÓ

Fel kellene ébredni, mert kopog valaki...

— Szabad — susogom a kockás takaró alá.

Tíz másodperc alatt éveket tudok aludni. Ez történik most. Majdnem két évtized fenekét érintem bukóalvásban. Felszínre hirtelen, görcsös rándulás vet.

„Kop-kop-kop...”

— Mi van, nagymama?! — üvöltök ki, kétszeresen is hiábavalón: az öreg dáma süket, mint egy gránittömb, s ha a csoda folytán mégis válasz érkezne, én már ismét lemerültem a tudat-horizont alá... Annál is inkább, mert a kopogás abbamarad és a teraszlépcső aljáról halk duruzsolás szűrődik be.

A zümmögésnek, amelyből egy szót sem lehet kivenni, minden betűjét ismerem. A hetvenedik és nyolcvanadik életéve között az ember már nem sokat tud újítani a szövegén.

Tudattalanul kérdőjellé torzul mégis ernyedni vágyó testem, mert most már élesebb szónyilak vágódnak a mellembe.

Egyetlenegy dolgot kellene csak tisztázni ebben a tudatderengésben: *kivel társalog az éltes úrihölgy?*... Kedveseim az ebéd utáni szundításomat kihasználva elszéledtek a négy világtáj irányában.

A nagyasszony — ezt is mondtam volna már, ha nem volnék oly átkozottul álmos — ősz óta nem lát már, csak fénypásztákat és kontúrokat...

Lehet, hogy azt hiszi: ott állok az ajtóban... Pedig ott csak a seprű támaszkodik a félfának, nyéllel lefelé...

A nagymama tehát a seprűvel társalog!

Nem sok öröme telik majd benne, mert a seprű igen szükséavú, nálamnál is mogorvább.

Megnyugszom, hogy a dolgok végül is nélkülem megoldódnak.

A nagymamának tulajdonképpen semmi másra nincsen szüksége, csak hogy jól kibeszélje magát.

Etetjük, itatjuk, öltöztetjük, fürdetjük, stafétában szaladgálunk az éjjelivel. Felvette az utolsó kenetet, — a pap már meg is halt azóta.

A sirámaid, melyeket hozzánk intéz, tulajdonképpen a kegyetlen élet-höz kellene címeznie, hogy megvakította, megsüketítette, lábait ólom-béklyóba verte.

Gondolom, ebben a seprű is egyetért velem, miközben csak úgy záporoznak feléje a vádak.

Ha a „beszélgetés” csendesebb volna, a lelkiismerettől, attól tudnék aludni.

Lám... az álomzibbadás jól ismert első jele, az elektron-zuhatag már át is szisszent agyamon.

Arra ébredek... idő múlva, hogy a nagymama sír.

Vajon mit mondhatott neki a seprű?!

A vádak már csendesebbek, de jóval keserűbbek. Könnyen peregnék a felszínre, mert valótlanak.

Kacagj seprű, a nagy már nemcsak azt állítja: nem bánnánk ha meghalna, — hanem hogy egyenesen az életére törünk!

„A csokládémázás keksz valamiféle keserű porral volt meghintve... Éjszaka bekopogunk az ablakán... szemébe világítunk vakító lámpával...”... Íme, most is milyen keményen és ellenségesen nézel rá, te seprű!... Ne szólj egy szót se, úgyis tudja, mire gondolsz!

Csend lesz... Alighanem zsebkendő után kutat a vád hamis tanúja... Egérút az alváshoz... Mire az átkok menetrendszerűen megérkeznek, ki szeretném magam aludni...

Erőltetett menetben gyömöszlődnék az álomrongyok. Csak a legutolsó villan egyet eszméléskor.

...A régi házban jártam... Milyen ijesztő és idegen volt gyermekkoromnak ez a fellegvéra...

Régen feleségem anyját is nagyon kedveltem örökös jókedvéért, egészséges realizmusáért... Vajon mi világíthat a szemébe éjjelente?

Igen, most már kiabál. Itt az átok. Veret a Jóistennel...

Jóistenben nem hiszek, a verés még stimmelhet.

Halkan felnevetek.

Tényleg, az igazság fényes győzelme volna, ha megbénulna az etető kéz, s a láb, amely kelletlenkedő doktorok után futkároz.

Feltápáskodom, kinézek.

Az öregasszony kihúzott derékka, diadalmasan csoszog el kis lakába.

Talán egy hétig, kettőig újra boldog lesz, békés és elégedett, a hangját se halljuk.

De nem! — Már jön ismét.

Nézem a viaszsárga arcot. Ráncos szája körül gyermekes zavar. Kétségbeesett tekintetétől összeszorul a szívem.

Tudom, miért jön.

Bocsánatot fog kérni a seprűtől.